GUDS BESYNNERLIGA OMSORG FÖR SJÖMANNEN UTI STORMEN.

EN

PREDIKAN

Öfver PSAL. CVII. 23—32.

HÅLLEN, UTI PORTSMOUTH HAMN,

Den 31 Jan. 1781.

Nu väl, I som sägen: I dag, eller i morgon vilje vi gå uti then eller then staden, och vilje ther ligga ett år, och handla och vinna:

Och veten icke hvad i morgon ske kan: ty hvad är edart lif? Et damb äret, som en liten tid varar, och sedan förfvinner. Jac. 4. 13, 14.

Aron Matthesius.

LONDON:

Tryckt hos FRYS, COUCHMAN, och COLLIER,

M.DCC.LXXXI.

FÖRETAL.

Älſkelige Läſare,

DÅ denna enfaldiga Predikan blef hållen om bord på Coopvaerdie Skeppet Phœnix, ſom commenderades utaf Lieutenanten vid Kongl. Armeèns Flotta, Herr *Joh. Wilh. Uneèr*, vid hvilket tilfälle eſven tvänne andre Coopvaerdie Capitainer, nemligen Herrarne *And. Lind* och *Joh. Phil. Foegt*, tillika med Deras Skepps Beſättningar voro närvarande, tänkte jag ingen ting mindre, än at den ſkulle komma i trycket. Men då flere, ſom åhörde den ſamma, emot all min förmodan, önſkade få affkrift deraf, och då hos åtſkillige märktes en kraftig väckelſe, den Jeſus göre fruktbärande! tykte jag ej otjenligit vara, at förvandla de begärta affkrifterna til tryckta exemplar.

Konſtig utarbetning väntar Du här förgäfves. Den ſkulle rätt litet paſſat ſig för mine Åhörare, och rätt litet behagar den mig uti en Predikan. Jag önſkar faſt häldre, genom Guds biſtånd! at utaf den ſtore Herrans Apoſtels Läroſätt, kunna göra denna tillämpning uppå mina Predikningar i allmänhet: *Kære Bröder, då jag kommer til eder, kommer jag ej med hög ord, eller hög viſdom, at förkunna eder Guds vitnesbörd. Ty jag håller icke värdt at viſa mig veta något ibland eder, utom Jeſum Chriſtum och Honom korsfäſtan.**

Ändamålet härmed har varit och är, at ſöka väcka deras upmärkſamhet, hvilke ſtadde uti ſin lagliga kallelſe, fällan få tilfälle at höra Ordets påminnelſer til gudaktighet, och hvilke ſtädſe ſväfva i dödsfaror, dem, genom vanan dervid, de äro benägne at förgäta och förlora utur et få gagnande minne och hjerta, ſom Gud med räddningen derutur påſyftar.

Har nu Gud verkat hos någon et *varnat hjerta*, at intet åtfölja hopen, ſom går på den breda vägen; lät honom noga tilſe, at en ſådan Herrans gåfva quarblifver, ej allenaſt til en liten tid, ſåſom en morgon-dagg, hvilken om middagen förſvinner, utan ſtädſe förvaras ſåſom en dyr

* 1 Cor. 2. 1, 2.

pant

pant uppå Guds ynneſt i detta och för det tilkommande lifvet.

Under trogen önſkan, at du må ſkörda ſamma vinning, öfverlämnas deſſa få blad dig til genomläſning! Men väntar du någon frukt, få bed din Frälſare om välſignelſe.

Ja, Herren välſigne dig och mig, och låte oſs tillika med Guds Utkorada, efter en, i tro och helighet fulländad jordiſk vandel, få mötas uti ſällhets hamnen i Himmelen!

Sluteligen: Förgät ej den uti dina böner, ſom bedit och beder för dig!

ARON MATHESIUS.

London, den 28 Febr.
1781.

Guds beſynnerliga Omſorg för Sjömannen uti Stormen.

PSALM 107. 23—32.

The ſom med Skepp på hafvet fara, och drifva ſin handel til ſjös:
The haſva förnummet Herrans verk, och Hans under i hafvet.
När Han ſade: och et ſtorm väder upkaſtade ſig ſom böljorna uplyfte.
Och the foro up åt himmelen, och foro neder i afgrunden, at theras ſjäl förtviflade för ångeſt.
Så at the raglade, och ſtaplade ſåſom en drucken, och viſte ingen råd mer.
Och the ropade til Herran i ſine nöd; och Han förde them utu theras ångeſt.
Och ſtilte ſtormen, at böljorna ſaktade ſig.
Och the vordo glade, at thet ſtilla vardt; och Han förde them til lands efter theras önſkan.
The ſkola tacka Herranom för Hans godhet; och för Hans under, ſom Han med människors barn gjör:
Och priſa Honom i Förſamlingene; och inför the älſte loſva Honom.

Älſkelige i Herranom,

EFVEN ſjelfva rummet, hvarutinnan vi nu, i Herrans namn ſamlade äro, påminner mig, om eder billiga väntan, at ſå höra ſådane ſanningar

gar och lärdomar, ſom på det närmaſte äro lämpelige til edart lefnads ſtånd. Et ſtånd, ſom är ſå nödigt ſom nyttigt, at befrämja männiſko ſläktets välfärd. Välfärd, ej allenaſt uti de mål, ſom höra til vårt lekamliga lif, utan ock uti faſt vigtigare ämne, nemligen Chriſti rikes utvidgande, til dyrköpte ſjälars andeliga och eviga bäſta och froma.

2. I, hvilkas åker och äng äro haſſens brufande böljor, hvilke I plöjen för at gagna andra och at, under Herrans välſignelſe ſkaffa eder ſjelfve en tarfvelig och anſtändig utkomſt; I ären på et mera beſynnerligit ſätt än andre, under Guds vakſama öga och mägtiga beſkydd. Intet ſå til förſtående, likaſom något ſtånd, eller någon männiſka vore uteſluten ifrå Herrans Förſyn, ingalunda. Så mycket mindre; ſom *icke en af ſparfvarne är förgäten för Gudi;** utan at en Sjöman får med öpna ögon, åſkåda Herrans underbara hand, ſig til räddning och hjelp ifrå tuſende faror och olyks-händelſer, för hvilka en Landtman, i allmänhet intet är utſatt. Hvad billigare då, än at I blifven upmuntrade til et, för Edar ſjäla välfärd gagneligit beſinnande af *Herrans under, ſom Han gör med männiſkors barn i hafvet?* Dertil gifves ock anledning af vår upläſna text, ſom på utmärkt vackert och lifligit ſätt beſkrifver beſkaffenheten til ſjöſs, ſamt hvad verkan hafvets ſvallande vågor förorſaka på Sjömannens ſjäl, ſinne och kropp, och derjemte,

* Luc. 12. 6.

huru

huru han bör förhålla ſig, ſedan han, genom Herrans mägtiga biſtånd förhjelpes på faſtare grund, än några tunna bräder, hvilka äro en ganſka bräklig ſkiljevägg emellan honom och döden.

3. Sedan vi nu, til Gudstjänſtens förrättande och vår Frälſares Heliga Nattvards utdelande ſammankommit i dag; ſå välſigne Herren vårt möte, Sit heliga namn til pris och ära, ſamt våra ſjälar til gagn och nytta! Herren har lofvat Sin nådes närvarelſe i all rum, hvareſt två eller tre äro ſamlade i Hans namn. I Hans namn mötes vi nu i detta flytande Tempel, och på Hans Egit faſta löfte vänte välſignelſen til och öfver vår betraktelſe, om

GUDS BESYNNERLIGA OMSORG FÖR SJÖMANNEN UTI STORMEN.

Lät oſs märka,

1. *Stormen til deſs upkomſt och verkan.*

2. *Huru Gud viſar Sin omſorg för Sjömannen uti ſtormen.*

I.

Enligit lofven ſkola vi uti *Förra* delen tala om *Stormen til deſs upkomſt och verkan.* Frågas derföre *Förſt:* hvadan kommer ſtormen? Eller, hvilken

är

är den ſom har i ſin magt at väcka och ſända ſtorm och oväder til ſjöſs och til lands? Hvad Storm, Liungeld, Åſke-dunder, Orcaner, Jordbäfningar, med flera dylika oſs förſkräckande och verlden likaſom med undergång hotande krafter och verkningar uti Naturen angår, ſå aro de i och för ſig ſjelfve betraktade, ſamt enligit de lagar ſom Gud föreſkrifvit denna verld, hvilken vi bebo, lika naturliga ſom det behageligaſte Lugn, den angenämaſte Väderlek och det ljufvaſte Solſken. Och juſt derföre tyckes ock vår tids *atheiſtiſka* och *gudlöſa verld* ſom knappaſt väckas til mera frucktan, när de förra viſa ſin verkan, än til tackſamhet när de få åtnjuta de ſenare. Ej beſinnande, at *Herren, genom ſtormen på djupet, genom dundrande i himmelen, genom ljungande i ſkyarne beviſar ſina magt ibland folken, och föker förſkräcka ſyndarena med Sit väder.* Ej betänkande, at när ſyndare förakta Guds Andas beſtraffning i ordet och ſamvetet; ſå måſte *Eld, hagel, ſnö och dimba* ſamt *ſtormväder uträtta Hans ord.**

2. Det medges gerna, at ſtorm, dunder och blixt, m. m. äro Naturens verkningar; men, ho har ſkapat Naturen? Hvilken har förenat med deſs ſammanblandade particlar ſådan kraft, ſom ſkakar och förändrar berg och dalar? Sannerliga den ſamme Gud, ſom nu ſtyrer Naturens ſtarka krafter til at uträtta Sina befallningar. *Herren vänder ſkyarna*

* Pſal 148. 8.

hvart

*hvart Han vil, at the ſkola göra alt thet Han bjuder them på jordenes krets.** Fråga vi utaf det ena Skriftenes ſtälle: *Ho fattar vädret i ſina händer? Ho hafver ſtadfäſt alla verldenes ändar? Huru heter Han?*† Så hafva vi ſvaret på ett annat ſtälle: *Herren är ſtor, och vår Herre för alla gudar. Alt thet Herren vil thet gör Han i Himmelen, på jordene, i hafvet och i all djup. Then ther låter ſkyarna upgå af jordenes ända: then ther ljungelden gör, ſamt med regnet: then ther vädret utu hemlig rum komma låter.*‡ Vi äro ſåledes intet lämnade i mörker och okunnoghet hvilken ſom ſtyrer ſtormens väg ſå i allmänhet, ſom ock i ſynnerhet uti det väder-ſtrek vi ſegla. Han heter den *Alsmägtige och Altſtyrande Gud.* Han befaller Sina tjänare väder och vind, ſtorm och blåſt, och ſtraxt äro de hörſamme at ledſaga den ene uti en önſkad hamn, och at ſtörta den andra uti hafvets botnlöſa djup. *Käre Sjöman,* var viſs, var ſtark i den tron, at ſtormen kommer ifrån Gud. Öfvertygelſen derom lärer Dig, til hvilken Du ſkall taga din tilflygt vid deſs häftighet, och hvilken du ſkall anropa om deſs ſtillande.

3. At anſe ſtorm och deſs ſkadeliga verkningar blott ſåſom följder af naturens lagar, och at intet tänka, at den Gudomeliga Förſynen är den verkande orſaken, det vitnar om ſtörre enfaldighet, än om man anſåge ett mord-ſkott, blott ſåſom en naturlig verkan af kulor och krut, och intet ſåſom en

* Job. 37. 12. † Prov. 30. 4. ‡ Pſal. 135. 5, 6, 7.

följd

följd af hans vilja och behag, som måttat och låtit mord-geväret. Se vi nu på krutet och kulan såsom uppå tjenare at uträtta hans befallning, hvilken styrt deras gång til hvilket mål han behagar; så kunna vi ej heller på annat sätt anse stormen och dess verkningar, än endast såsom den Alsmägtiges tjenare at uträtta Hans visa och heliga, ehuru oss, i det mästa förborgada affikter. Men hvad tarfvas vidlyftighet at bevisa, hvadan stormen har sin upkomst, då vår text så tydeligen vitnar, at den, efven som dess ställande har Herren til uphofsman. Det heter ju: *När Herren sade, upkastade sig ett storm-väder, och Han stilte* efven *stormen, at böljorna saktade sig.*

II. Hvad är nu stormens verkan, frågas för det *Andra?* Vår text säger:—*Ett storm-väder upkastade sig som böljorna uplyfte. Och the foro up åt Himmelen och foro neder i afgrunden, at theras själ tviflade för ångest. Så at the raglade och staplade såsom en drucken, och viste ingen råd mer. Och the ropade til Herren i sine nöd.* Här talas om böljor, hvilka satte uti den häftigaste rörelse af stormen, det ena ögnablicket uplyfta likasom til skyarne, och strax åter nedsänka likasom i et bottnlöst djup, det, nästan hvarje minut, med undergång hotade skeppet. Den stackars Siömannen liknar nu, fastän helt nykter, en drucken man; han raglar och staplar, ej af starka drycker, utan af Skeppets starka skakning. Dylika verkningar äro så tydeliga at de intet tarfva förklaring,

förklaring, och äro Eder lifligare genom ärfarenhet bekante, än de med ord kunna uttryckas.

2. Men här talas ock om sådane verkningar, som stormen förorsakar på själ och sinne. Psalmisten nämner *själenes förtviflan, ångest, nöd och böner.* Dessa talesätt gifva tilkänna, at om stormen är häftig utvärtes, så är den intet mindre invärtes. Det stormodiga hjertat, som i medgången tråtsat sjelfva Himmelen, begynner nu i motgången at svigta, bäfva, darra för helfvetet. Tungan, som tilförene utöst tusende tals bannor, eder, svordomar, tystnar nu i belials barnas språk, och af fruktan och skräck framstaplar det näftan förtviflande hjertats täta suckan: *Nåd, nåd för Jesu skull!* Nu ropar man: *Hjelp Herre ännu en gång!* Nu gör man löfte: *Iag skall bättra mig.* Stormen ökas, faran blir synbarare, hopp om räddning vändes i förtviflan, händerna vrides, ångest upfyller själ, sinne och kropp. Man tigger nu hos Jesum frälsning för sin arma själ, hvilken ofta tilförene blifvit antvardad tusende tals dieflar. Jesus skall nu i döds stunden anamma själen til Himmelen, ehuru man lifstiden igenom arbetat just deremot. Nu heter det, och gifve Gud! at suckan vore verkad af Herrans Anda, samt sänd i trone på den Korsfäste Frälsaren: *Herre Jesu, anamma min anda!*

3. Ena oroliga tankan följer nu i ſjälen tätare uppå den andra, än vågorne Skeppet. Nu lägges ſynden med känsla på ſamvetet, när ſyndaren, af den förеſtående döden är ſtämd, at ſtällas i den Allvetande och Rättferdige Domarens åſyn. Ej under, at horkarlen förbannar den ſtund han beſökt ſkökan, drinkaren den tid han användt i liderlighet. Rymaren, ſom olofligen afvikit, ſom gäckats med de heligaſte och dyraſte förbindelſer emot Gud, Öfverheten och Fäderneslandet, ſamt dem, i hvilkas tjänſt han ſig lagligen förpliktat, är nu gripen i ſit ſamvete och fängſlad i dödſens käftar. Gamla ſynder, för flera år tilbaka begångna ſynder, hvilka man tänkt vara förgätna, komma nu i minnet och ſinnet, med mera fårande och ſargande än giftiga pilar och dödande ſkott. Nu är ſjälen i nöd, och nöden drifver ſyndaren på ſina knän, efven ſjelfva ſvärjaren til ſuckan och bön.

4. Hvad heliga löften, hvad dyra förſäkringar, hvad vackra föreſatſer at ändra och bättra ſig, höras och göras icke nu, under önſkan at Herrans mägtiga hand ännu ville rädda ur denna faran! Nu ſkulle hulde och förjande Föräldrar ſnart få et böne offer om förlåtelſe från et barn ſom präſſat tårar ur deras ögon, då det afvikit ifrå dem, likaſom Förlorade Sonen uti Främmande Land, och där ſölat ſig i Landets ſynder. En kär maka, emot hvilken man ſyndat med otrohet, torde hända uti

alla

alla de hamnar der man ankrat, ſkulle ångern nu lära at älſka, hjelpa, vörda, för deſs trohet, dygd, husaktighet, Gudaktighet, m. m. Späda Barn, hvilka nu på en kär hemort ſucka efter en liten del, til deras lifs-uppehälle, af Fadrens vinning på främmande platſar, ſkulle ej mer beröfvas af deras rättmätiga andel, ſom hittils blifvit förtärd til förnöjande af ſyndiga luſtar och ſkamliga begär. Kyrkor, Scholar och de fattige ſkulle nu ihogkommas, Gudi til ära, med rundelig hjelp och underſtöd. Dygd och Gudsfruktan ſkulle nu för de återſtående dagarne blifva lifvets luſt. Deſſa och dylika äro ju de löften, ſom ſtorm och nöd väckt och verkat hos Sjömannen, då deſs hjerta är beklämt af ångeſt, under den ögonſkenliga faran. Väl dem, ſom upfylla de ſamma, när Herren förer dem utur deras ångeſt, och hjelper dem til Lands uppå deras bön och efter deras önſkan!

II.

Lät oſs nu uti *Senare* delen ſe,

Huru Gud viſar ſin omſorg för Sjömannen uti Stormen.

1. At Herrans hand uppehåller det af berghöga böljor öfverſvallade Skeppet; at det ej genaſt ſänkes i afgrundens djup, är ſå mycket underligare, ſom

Herren, hvilken har ſig bekant de tilkommande händelſerna, efven ſå väl ſom de närvarande, vet förut, at Sjömannens af fruktan tvingada böner och nöde-löften ofta förgätas fortare, än hamnen fås i ögnaſikte. Och knapt har Ankaret blifvit kaſtat vid den önſkada ſtranden, innan liderlighet på *krogar* och hos *ſkökor* är det förſta tack-offret, för det Guds godhets, tålſamhets och långmodighets rikedom ſparat det lif, ſom varit lika när at ſtörtas i helfvete ſom i haſſens bottn. Men ho kan utgrunda Herrans långmodiga väntan på ſyndares bättring.? Se vi, at förbigå många andra, allenaſt uppå följande händelſer, ſom äro ganſka naturliga, och hvilka rätt ofta ſig tildraga; ſå kan viſerligen ſägas: här är Herrans finger, och den Alsmägtigas underbara omſorg, för at hjelpa och rädda, efven den af människlig hjelp öfvergifna Sjömannen.

2. I veten mine Vänner, torde hända af en i färſkt minne varande förfarenhet, at Compaſſen, ſom ſkall viſa Er koſan, Styret ſom ſkall vända och leda Skeppet, Seglen ſom I ſtält för en foglig vind, äro alle et intet, när et mägtigt Herrans väder upkommer, och drifver Er til Öſter, när I varit betänkte at ſegla til Väſter. I ären nu i ſamma vådeliga belägenhet, ſom Apoſtelen Paulus under ſin reſa ifrån Jeruſalem til Rom. Skeppet drifver för väder och vind. *Hvarken ſol eller ſtjernor ſynas i många dagar, ſtormen ligger ſvårliga uppå, och alt*

hopp

*hopp är borta om välfärd.** Änteligen, när man är villrådig, oviſs och okunnog, i hvad grad Skeppet drifver, och när man hvar minut fruktar, at en okänd klippa torde ſkilja den ena plankan ifrån den andra, ſaktas vädret, dagen klarnar, landet ſynes, och Sjömannen, då ſinnen varit bekymrada, kroppen afmattad och Skeps-koſten ſå nära förtärd, at några lod bröd och ett glas vatn varit deſs dageliga förtäring, får ankra i en behagelig hamn. Sannerliga, här är Herrans omſorg.

3. Huru ofta händer icke, oaktadt all människlig förſiktighet, at ſtormen drifver Skeppet ibland klippor och ſand-reflar, hvilka ögonſkenligen hota med undergång, och hvilka man redan är ſå nära, at deras faſeliga dån af vågornas brytning, med förſkräckelſe höras likaſom ropa: *Beſtäll om dit hus, här fer du din graf.* Här kaſten I Ankar, ja alla ſom finnas i Skeppet. Det ena tåget ſpringer efter det andra, ſåſom *Philiſteernas nya tåg*, hvarmed de bundo *Simpſon*. I ären rådlöſe; Edar Själ är betagen af ångeſt; Edar Kropp utmattad, af arbete och vako. I öfvergifven både bemödande och hopp om Eder räddning, ja, människlig arm är för ſvag at nu mera kunna bidraga dertil. Änteligen, när människlig hjelp förſvinner, begynner Guds. Och när vi frukta at räddningen är fjärmaſt, finna vi den vara ſom närmaſt. Juſt i det ſamma, då

* Act. 27. 20.

torde hända det ſiſta och ſvagaſte tåget är quar, kommer Herren med hjelpen, antingen vänder vinden, och låter det med undergång hotade ſkeppet åter ſegla på djupet, eller ock likaſom med et ord näpſer vädret, och *ſtillar ſtormen at böljorna ſakta ſig*, och gläder ännu med ſkyndſam hjelp den bedröfvade Sjömannen, ſom i ſin nöd ropat til Herran. Sådant ſin allmagts och godhets prof lämnade Frälſaren, då Lärjungarne, fruktande af ſtormens häftighet at de ſkulle förgås, ropade om hjelp. Jeſus då genaſt *näpſte vädret och hafvet; och thet vardt ſtilla lugnet.** Hans hand är ej ännu förkortad. Huru många äro icke de, ſom det funnit, ſig til underbar hjelp, efven vid dylika tilfällen, ſom nämnde äro?

4. Huru händer icke ofta, at det, med människlig konſt ſtarkt bygda Skeppet, öpnas i ſömarne, ſlås i ſtycken, och ſjunker under Edra fötter. En liten båt, et ſtycke af en planka tagen I då Edar tilflygt til, och i-ſanning, en ſvag tilflygt i det ſtormande hafvet. Här vänten I nu, uti hunger och froſt, hvart ögnablick den ſiſta lefnads minuten, och med rätta föreſtällen Eder, at ingen ting mindre, än mirakel och underverk nu mera ſynes kunna förlänga lifvet och hjelpa Er til Lands. Men juſt, när I ären färdige, gifve Gud, i trone på Jeſum! at bjuda verlden det ſiſta farväl; ſå hörer Herren Edar bön, och förgäter ej

* Matth. 8. 26.

ſin

ſin Förſamlings förböner, ej heller Edra hemmavarande käre Anförvandters ſuckningar. Han förbarmar ſig öfver Edart elände, och ſänder et Skepp, hvilket torde hända gådt ifrån ſin genaſte koſa, endaſt genom Förſynens ſkickelſe, för at uptaga Eder likaſom ifrån afgrundens käftar. Hade deſs ankomſt varit en enda tima eller få minuter ſenare, ſå hade den infallande mörka natten, ej låtit deſs beſättning få et medlidande ögnaſikte utaf Edart elände, och innan morgonen, ſkulle ſtormen förvandlat Ert lif til en evig natt, och bäddat Edar graf i haſſens bottn. Och Herren, ſom vet alt, vet ock, antingen Edra Själar blifvit uptagne bland Ljuſens Andar, eller ſtörtats i mörkſens rike. Här vitnar visſerliga Herren ſin ſynnerliga omſorg, medelſt ſå underbar räddning. Han vil ännu förlänga Er Nådedag, och förläna Er bättringstid; ty torde hända, at Edra ſuckningar och böner, ehuru ifriga uti Edar ſjö-nöd, likväl intet varit verkade af Guds Anda, i trone på Verldenes Frälſare, utan af en haſtig ſkrämſla för döden och helfvetet; följakteligen hade I ej varit ſkickelige, i Edart då varande tilſtånd, at ingå ibland de fulkomliga rättfärdigas andar.

5. Nu mine Vänner och Bröder, (O! at jag kunde kalla Eder ſå, i kraft af den ſökta och undfångna nådenes delaktighet i Chriſto) beſinnen dylika faror, ſom exempelvis nämnde äro, och förgäten ej Herrans mägtiga och nådiga biſtånd. I mer

eller

eller mindre mått, torde de fläſte af Eder ärfarit hvad omtalat är, och ho vet hvad den okända framtiden låter Er förfara. När Herren ſå underliga hjelper; månne vi icke hafva orſak at utbriſta med Aſſaph? *Den Högſtas högra hand kan alting förvandla. Therföre tänker jag uppå Herrans gerningar, ja jag tänker uppå tin förra under. Tu hafver beviſat Tina magt ibland folken. Tu hafver förlosſat tit folk väldeliga. Tin väg var i hafvet, och tin ſtig i ſtort vatn.**

6. Tiden tillåter ej at anföra de tuſende händelſer, ſom hota Sjömannen med undergång. Elden, luften, vatnet, ſjö-röfvare, m. m. tyckas ſtundom få tilfälle, at likaſom med förenad ſtyrka utruſta ſig, för at fortſkynda deſs lefnads ändalykt. Men juſt, när de gjort ſit ytterſta, har Herren ſagt: Hittils få de gå, och intet längre. Huru oviſt är icke hoppet om räddning, efven ofta, när man efter lidit ſkeppſbrott kaſtas på en obebodd Ö, där några fogel-ägg tjena til lifvets uppehälle, och Gud får nu derföre en mera hjertelig tackſäjelſe, än tilförene för et fulldukat bord, hvartil och hvarifrån man gådt lika tanklös med beſten på marken. En dryck kalt vatn läſkar nu, under välſignelſe til Gud, den arme ſynda kroppen, ſom tilförene ej åtnögt ſig, innan han af öfverflöd och miſsbruk utaf ſtarka drycker, raglat och ſtupat, och giort ſig til et oſkäligt Kreatur. Efven öfver

* Pſal. 77. 11, 12, 15, 16, 20.

ſådane

sådane visar Herren sin förbarmande omsorg, och låter något Skepp drifvas af storm ifrå dess föresatta led, under samma Ö, efter människlig utsikt, endast för at hjelpa den derstädes brist lidande Sjömannen.

7. Älskelige i Herranom, om Edra hjertan intet äro hårdare än de Klippor, som sönderbråka Edra Skepp, så låten Guds nådes omsorg och hjelp göra dem öma til kärlek och tacksamhet emot Herran, som ganska ofta är Eder så underbara som skyndesamme hjelpare i nödenes tid. I finnen ofta sannas:

" När all hjelp ute är,
" Både fierran och när;
" Guds hjelp tå först begynner,
" När all mans hjelp försvinner.
" Gud Kan tig hjelpen sända,
" Och faran från tig vända."*

Vi må säga med Job: *Si, altså går det til med Herrans gerningar: men huru litet är det ord, som vi hafva hört om Honom?* †

III.

Ärhindring.

1. *Et bestraffnings-ord.*

1. I dömen en orätt dom, om I tron och tänken, at minsta ondska eller bitterhet väcker mig, at lämna Er et bestraffnings ord. Han, som pröfvar hjertan

* Sv. Ps. B. No 286. v. 13. † Job 26. 14.

och

och ranſakar njurarne, vet, at kärleken för Edar välfärd i tid och evighet är det kraftiga ſkäl, ſom beveker mig dertil. Och kunnen I ſå mycket mindre tvifla derpå, ſom jag aldrig ſedt de fläſtes Edra anſikten förr än på denna ſtunden, ej heller känt, eller känner Edar hjertans beſkaffenhet och Edar lefnad; ja, torde hända, ſedan få ſtunder äro förflutna, ej mera får ſe Eder, innan vi mötas inför Verldenes Domare. Men nu ſnart en Tretton åra förfarenhet, under ſkilsmäſſan ifrån et kärt Fädernesland, har öpnat för mig et *ömkeligit* ſkådeſpel af många, altför många Svenſkes, ſå *Sjö-ſom Landtmäns* ſyndiga lefnad och bedröfveliga ändalykt uppå denna främmande ort. Huru ſkulle jag då ſtå til anſvar, på den ſtora *Räkenſkaps dagen*, om jag intet ſökte med *ſtraffande, trugande, förmanande* arbeta derpå, at I mågen taga Er til vara af andras ſkada? Efven af deras, hvilke gäckats både med heligt och oheligt, til den tid, då lefnads tiden varit til ända, och då ſanningen, ſom hittils legat förtold i ſyndſens mörka göma, framkommit för öpen dag.

2. Har Gud, ſom räddat Er ifrå faror til Sjöfs, fått lof och tackſäjelſe, ſedan Han hjelpt Eder til Lands? Hafven I förgätit hvad Pſalmiſten ſade i vår Text? *The*, nemligen the Sjöfarande ſom Herren fört til Lands, *ſkola tacka Herranom för Hans godhet; och för Hans under, ſom Han med människors barn gör. Och priſa Honom i Förſamlingene, och inför the Äldſte lofva Honom.* Hafven I icke ofta förgätit detta, efven ſom de dyra löften I

gjort

gjort uti nödenes tid? O! otackſamme ſjöman, Gud förgat ej dig i nödenes tid, och du förgäter Honom, ſedan Han räddat dig utur faran. Se huru lik du är de otakſame Iſraels Barn, *hvilke Herren halp för ſit namn ſkull, och förde dem genom djupen, ſåſom genom ena ökn. Men the förgåto ſnarliga Hans gerningar, och bidde intet efter Hans råd.** Herren hörde din böne-röſt til ſjöſs, hvad billigare, än at Han nu finge höra din tackſäjelſeröſt til Lands? Men i ſtället för det: Den Gud ſom du då tilbad, Honom bannar du nu. Kom ihog, at befrielſen ifrå en mindre olycka, är en ſäker beredelſe för en ſtörre, dereſt icke bättring kommer emellan. Några veckor ſedan raglade du i ſtormen helt nykter; nu raglar du i lugnet helt drucken. Då lofvade du med andakt beſöka Herrans Hus, nu har du dina käraſte möten på Krogar och hos ſkökor. Har du förgätit, at *hvarken bolare, eller horkarlar, eller drinkare ſkola ärfva Guds Rike?*† Intet länge ſedan hördes din bön: *Herre Jeſu anamma min anda!* Nu höres du påkalla orena andar at beſitta både ſjäl och kropp. Rys, hisna, bäfva Själ, ſinne och kropp för en ſådan ogudaktighet, och förundra dig tillika öfver Herrans långmodighet! Gud ſparade dig då ifrån hafvets djup, och nu andtvardar du dig ſjelfvan i den ſjön, ſom brinner med eld och ſvafvel. Nyligen blef du räddad ifrån dödſens käftar, och nu ſöker

* Pſ. 106. 8, 9, 13. † 1 Cor. 6. 9, 10.

du

du ſtörta dig i den eviga döden. Om någon ſkulle ſagt dig i din nödes-dag, at du ſå ville förhålla dig, när du kommer til Lands, ſå hade du intet trodt det, utan ſvarat ſåſom Haſael til Propheten: *Hvad! är tin tjenare then hunden, at han ſådana ting göra ſkal?** Men du är dock den ſamme, ſom ſå förgäter och vanärar Guds omſorg för dig. Dereſt du icke bättrar dig, ſå hade bättre varit, at du ſunkit i haſſens bottn, än at du ſkulle längre leſva, för at ſamka dig ſtörre vrede på vredenes dag.

3. Men gifvas icke Sjömän, förſkräckeligt at nämna, hvilke ofven då, när Herrans hand är öfver dem, i ſtället för at bedja, bannas och ſvärja. Då de borde ligga på ſina knän, eller åtminſtone under arbetet, i ſin ſjäl begråta ſin ſynd, och ropa om nåd för Jeſu ſkull, ſå önſka och ropa de förbannelſer öfver ſina arma ſjälar. Sjelfve hedniſke Sjöfolket *ropade i ſtormen hvar och en til ſin gud.*† Och de ſom nämnas efter Chriſti namn, de ſom äro upfoſtrade i den Chriſtna Läran, förſmäda ſin Gud och ſin Frälſare i ſtormen. Ord fattas at uttrycka en ſådan ogudaktighet. Herren af Himmelen öpne ſådanes ögon, innan de öpnas i afgrunden! Men de ſom tilſluta ſina hjertan med känſlolöshet för ordets röſt, ſamvetets röſt, ſtorms och farlighets röſt i tiden, de ſkola öpna de ſamme för denna doms röſten i evigheten: *Går bort ifrå mig, I för-*

* 2 Reg. 8. 13. † Jon. 1. 5.

bannade,

*bannade, uti evinnerlig eld, som djeflenom och hans änglom tilredd är.**

2. *Et förmanings ord.*

Om du hade en vän, som ligger och sofver i märs korgen när stormen reser sig, skulle du intet ängslas öfver hans ögonskenliga fara? Sannerliga du gorde det, och tillika sökte at rädda och frälsa honom. Och min Vän, ängslas du ej öfver dit eget tilstånd, så framt du äst en opånyttfödd själ, i hvilket tilstånd du sväfvar öfver afgrundens djup, ifrå hvilken ej gifves förlosning. Söker du intet at rädda dig derifrån? Jesus har sagt: *Utan en blifver född på nytt, kan han icke se Guds Rike.*† Men, hvad är ny födelse, frågar du? Svar: *Synda hjertats förbättring, förenad med kraft at tro på Jesum, och at i trone lefva efter Jesu vilja.* Propheten förmanar: *Söker Herran medan man kan finna Honom, åkaller Honom medan Han är när. Then ogudaktige öfvergifve sin väg och syndaren sina tankar; och omvände sig til Herran, så förbarmar Han sig öfver Honom, och til vår Gud, ty när Honom är mycken förlåtelse.*‡ Jesus förmanar: *Bättrer eder och tror Evangelio.*‖ Paulus vitnar: *Hvar nu några är i Christo, så är han et nytt Kreatur; thet gamla är förgånget: si, alting äro ny vorden.*§ Och åter: *Jag lefver, dock icke nu jag, utan Christus lefver i mig: ty thet jag nu lefver i*

* Matth. 25. 41. † Joh. 3. 3. ‡ Es. 55. 6, 7.
‖ Marc. 1. 15. § 2 Cor. 5. 17.

*Köttet, thet lefver jag i Guds Sons tro, then mig älskat hafver och gifvit sig sjelf ut för mig.** Besinna at ändamålet af Herrans *godhet*, som du ärfarit under din lefnad, är *at locka tig til bättring.*† Räddning ifrå timelig nöd, har under Guds välsignelse, för mången varit den första anledningen, at söka och finna räddning ifrå den eviga döden. De hafva blifvit upväkte ifrå synda sömnen under stormen til sjös, och sedan hafva de vitnat och fortsatt en san bättring til lands. *Gack du och gör sammaledes!*

3. *Et tröste ord.*

1. Men säger det upväkta samvetet. "Jag har lefvat et syndigt lif. Herrans varningar, hafva tid efter annan varit kraftiga, men af mig snart förgätna. Kan der återstå nåd för en sådan syndare? Jag ängslas, jag fruktar at min nådedag är til ända. Mina synder äro många, de äro store." Min Vän, *Jesus är kommen at kalla syndare til bättring,*‡ och *at frälsa verldena.*§ *Han hafver fångat fängelset och undfått gåfvor för människorna, the affällige ock.*‖ Desse gåfvor jemte många andra, äro *bättring och syndernas förlåtelse,*¶ samt *det eviga lifvet,*** och *lifvets krona.*†† Använd väl den första gåfvan, du

* Gal. 2. 20. † Rom. 2. 4. ‡ Marc. 2. 17. § Joh. 12. 47. ‖ Ps. 68. 19. ¶ Act. 5. 31. ** Rom. 6. 23. †† Apoc. 2. 10.

skall

ſkall ock delaktig göras af den ſiſta. Kommer du nu med en alfvarlig bättring til din Frälſare, och emottar i trone hvad Han förvärfvat på korſet, och meddelar genom Andans kraft uti hjertat, ſå ſkall du i behagelig tid finna en härlig fullbordan uppå dig ſjelf af deſſa Herrans ord: *Then ſina miſsgerning bekänner och öfvergifver, han ſkall få barmhertighet.** *Var vid et godt mod min Son, tina ſynder förlåtas tig.*† Och åter: *Så är nu ingen fördömelſe i them ſom äro i Chriſto Jeſu, the ther vandra, icke efter köttet utan efter andan. Ty Andans lag, ſom lif gifver i Chriſto Jeſu, hafver giort mig fri ifrå ſyndenes och dödſens lag.*‡ Du ſkall finna, at Jeſus Chriſtus är den ſamme i dag ſom i går, at frälſa ifrå ſynda ſkulden, ſynda ſtraffet, ſynda magten. O! et lyckſaligt tilſtånd at ſå blifva, at ſå lefva i delaktighet af frälſningen.

2. I detta tilſtånd, om du råkar i nya ſtormar, nya faror och hvarjehanda lidande, ſå kan du vara förviſad, at derigenom befrämjas dit bäſta; ty *alt tjenar til theras bäſta, ſom älſka Gud.*§ Nu har du ock en faſt ſäkrare tröſt om Guds beſynnerliga omſorg för dig än tilförene; ty, hjelpte Herren dig, när du var ſjerran ifrå honom och hans fruktan, mycket mer, ſedan du genom Chriſti blod är ſå nära kommen, at du uptagits uti barnaſkap hos

* Prov. 28. 13. † Matth. 9. 2. ‡ Rom. 8. 1, 2. § Rom. 8. 28.

Gud. Guds barn kunna ſäga: *Hafver Herren friat oſs*, eſven under vårt oomvända tilſtånd, *ifrå ſlik död* och nöd, ſom hotat vår undergång, *få hoppoms på Honom*, mycket mer efter vår omvändelſe, *at Han ſkall oſs ännu fria.** Ja, när du är förſonad med din Gud, och vandrar ſåſom et Guds barn i tro och helgelſe, var ſäker, at då, om ock din kropp bäddas i hafvet, ſå uptas ſjälen til Himmelen, och du får ſjunga:

" Jag kommer af et bruſand' haf,
" På rätta glädje ſtranden.
" Min kropp i djupet får ſin graf;
" Men Gud uptager anden.
" Ur mörkret kommer jag til ljus,
" Ur fattigdom til et rikt hus,
" Från oro til god hvilo.†

3. Käre Själ, mig tyckes, at en ſådan Herrans nåd, ſom du nu hört omtalas, och uppå Guds ords oſvikeliga ſanning utlofvas, allaredan väcker hos dig, åtminſtone längtan och åſtundan at blifva delaktig deraf. I fall ſå är, ſå vörda denna längtan ſåſom en Guds nåde gåfva, och förſuma intet at ſkyndſammeligen *ſöka tilväxt i nådena och vårs Herras och Frälſares Jeſu Chriſti kundſkap.*‡ Den ſamme Gud, ſom gjort en god början, vil ock

* 2 Cor. 1. 10. † Sv. Pſ. B. No. 387. v. 3.
‡ 2 Pet. 3. 18.

välſigna

välſigna med god fullbordan. Men ſluteligen kom ihog, at Guds ord är den Compaſs, ſom viſar vägen til Lifvet ; lät oſs derföre med all aktſamhet dageligen ſe och betrakta deſs föreſkrift, och ej vika derifrån til höger eller vänſter. Då ſkola vi hamna der, hvareſt Herrans Utkorade, efter *timelig och lätt bedröfvelſe, få åtnjuta en evig och öfver alla mått vigtig härlighet.** *Therföre, mine käreſte, medan I thetta veten, ſå lägger Eder vinning om, at I obeſmittade och oſtraffelige för Herranom finnas mågen i frid.*† *Men ſjelfver fridſens Gud helge Eder öfver alt, at Edar hele ande och ſjäl, och kropp, måtte vara behållen utan ſtraff, i vårs Herras Jeſu Chriſti tilkommelſe!*‡ *Amen!*

* 2 Cor. 4. 17. † 2 Pet. 3. 14. ‡ 1 Theſſ. 5. 23.

Ä N D E.